

Серпень

Євген Маланюк

Herr, es its Zeit!

Р.М.Рільке

Час, Господи, на самоту й покору.
Все про цей час нагадує: вага
Знекровленого тіла, перше срібло
На скронях та пооране чоло.
І під чолом ті, що колись горіли,
А нині глибше й глибше западають
І пригасають— ті неситі очі...
Бо зір звертається до себе, внутр,
З переситом від людського й земного.

Час, Господи, покори й самоти.
Найперше — це покора. О, навчи
В ночах безсонних, в бичуванні долі,
У дрібничковій помсті днів і діб,
В безсиллю немощів — навчи, навчи покори.
Найпершої чесноти початок.
Ти дарував її надміру гойно
Твоїм численним найгіднішим слугам,—
Подай її найнижчому — тепер.

Час, Господи, покори й самоти.
Смирися, духу гордий і невдячний —
Збунтованого ангела насліддя!
О, кожен день життя жагуче пив
І все шукав — але не те, що треба,
Все пізнавав, але невідоме,
І все стримів, але незрячим серцем,
І не зважав, що під зухвалим кроком
Розтоптані лишались пелюстки.

Час, Господи, покори й самоти.
О самото, ти, знаю, найтрудніша.

Тебе навчитись тяжче, ніж покори,
Ти вимагаєш скупчених зусиль,
Як іскра, що рождають криця й кремінь,
Як скорч останніх м'язів переможця,
Як крик кінцевий того, що дійшов
Вершини.

Бо якщо покора — мудрість,
То самота — є завжди висота.
Час, Господи!